

28. Oct. 1847

FAKTA

Dato:
28. Oct. 1847

Sidetæl:
Dagbog D, side 36

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 233; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye - Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 487

TRANSSKRIFTION

28 Oct 47. Morgen

Dersom der er en Forandring i mit Mismod, som jeg trods Glæden i Arbejdet ikke kan qvæle – saaledes, at det yttre sig paa en anden Maade nu end før min Reise, da kunde jeg maaskee udtrykke det saaledes, at: mens jeg dengang tit brød ud i utaalmodige Klager over den Karrighed, hvormed Livet tilbageholdt for mig, hvad jeg meente, det tit ødslede paa Andre – saa vilde det nu snarere være Følelsen af Svaghed, Mangel paa Kraft til at opoffre selv det Haab, hvortil jeg knyttede min hele jordiske Lykke – Mangel paa Kraft til at opoffre det og dog en sygelig Længsel efter at bringe dette Offer, men bringe det i Sandhed! Thi da var jeg forvisset om, at var Savnet eengang for Alvor overvundet, da skulde vel de senere Anstrengelser for at bevare den vundne Seier blive mig mulige.

29 Oct 44. Morgen

Der som du er Torandring i mit Minde, som jeg trods Gledens: Arbejdet ikke kan gøre - særlig, at det oftes sig paa en anden Maade som end for min Paise, da kunde jeg maaskee indtænke det saaledes, at: mens jeg dengang tit hørte ind i etaal smidige Klager over den Kærlighed, hvormed Livet tilhagholdt for mig, kunde jeg maaskee, det tit adskede paa Andre - saa vilde det mig saarene være Falden af Saaghet, Mangel paa Kraft til at opoffre selv det Klæk, hvortil jeg knyttede min hele jordiske Lykke - Mangel paa Kraft til at opoffre det og dog en sigelig Leengsel efter at bringe dette Offer, men bringe det i Sandhed. Thi da var jeg forvissed om, at naar Livetsdengang for Alen overvundet, da skulde vel de senere Anstængelser for at bevare den vinnere Læse blive mig smilige.

Torsdag 29 October 1847. Nydødsdagene

Støvet

Smaa stude, jeg saa det fjerdigt. Min søde sig med paa Julest i gjodig-glad Besked af mine Slendes Gjening - den Gleds kan dog vel en Kimstærke forstaa! Men hvem - da jeg med stor Misd paa frembragt en forleges Taksigelse for den Omskin, hvor med hvem hvem havde fulgt enhver, selv den mindste Form - da var det som hvem tog det for Galanterie, var det Forlegenhed fordi: Baronessen var tillæst? eller skulde hvem ikke ogsaa forstaa, at det maaske være en smigelig Gled, at see sig saa vel forstaaet, saa trofast fulgt? - Og naar dog jeg fik Bled til at rige dette.

— Men da jeg mindelig hør hende, om Livlighed paadette: Ofte efter V. cheen, at hvide de unge Folk, da kunde jeg ikke lægge til: at ogsaa mit stille Danske som Lykke og Behagelighed apeting for dem idag til blunder og for dens Mæde. Men for skulde det træffe saa ureddigt, at den Baroness skulde være der - der er intet Bled med mig, hvad vilde jeg ikke give for et Dreblæs Samtale med hende i den Tidens. Det er snart at løse den Opgave: at resignere. Gud hjælp mig!

somme Aften 11-12.

Det var nok endes deligt at høre Tadenes Tale - et see den ijsdige Brød, allerede i Forstuen, hvor Boud-pigeerne stilledo paa hendes Pige. Vil man søtte sig ind i det ijsdigt - drom mende, det arate, det besuendes, anslæsfælde i d. unge P. jers Liv - kan man end find. meget smukt, om man stad nær seek og var kjedelig "Njander" - og stad fjern, saec